Temps Pasqual - Segon diumenge

Per DavidG el dl., 10/04/2023 - 12:00

Ac 2,42-47
1Pe 1,3-9
Jn 20,19-31

Després del dramatisme del Tridu Pasqual, havent passat per la muntanya russa dels sentiments que van des de la traïció de Judes, la presència d'uns pocs al peu de la creu de Jesús i l'alegria final, arribem a les aigües calmes de la vida quotidiana de la primera comunitat. El fragment dels Fets dels Apòstols que llegim avui no descriuen les persecucions, que certament van patir, sinó les constants vitals dels primers cristians. Se'ns diu, en efecte, que eren constants i això ens parla d'uns hàbits construïts després de la joia de la primera setmana de Pasqua. Com diu el salm, *es senten crits d'alegria al campament dels justos,* perquè el Senyor va ressuscitar Crist! ...amb una alegria que no va ser sols foc d'encenalls, sinó que sostenia la força i el triomf dels qui creien en Ell perquè el seu amor perdura eternament.

Aquest amor mou a la construcció serena i perseverant de la comunitat a partir de la pedra angular que ara corona l'edifici. L'ensenyament, la solidaritat i la celebració es despleguen en aquells primers dies i anys de la comunitat que és a Jerusalem. Assistir a l'ensenyament dels apòstols, repartir els bens entre els necessitats, reunir-se per l'eucaristia, promovia en el sí de la Ciutat Santa un gran respecte i estima, fent que cada dia s'afegissin nova gent al grup.

No semblen temps de respecte i estima els que estem vivint els cristians en el si de la nostra societat. Però l'amor del Senyor perdura i en tenim primícies com els primers brots de Primavera, que arriben malgrat la sequera. Aquest amor ens fa cercar i tenir cura de les nostres constants vitals com a comunitat cristiana, parròquia o institució que posa Crist com a pedra angular. Tenim cura de la formació i ens exercitem a posar junts paraula al que el Senyor va fent en mig nostre? I la solidaritat: ¿de debò els més desfavorits tenen l'atenció preferent dels esforços que voldrien fer de la terra un reflex del cel? I finalment, la celebració de l'eucaristia, ¿ens aplega amb perseverança per donar junts gràcies a Déu, partint i repartint el pa, mentre cantem la seva lloança? Escoltar el relat de la vida de la primera comunitat ens examina en l'amor a tots nosaltres.

Però aquest projecte col·lectiu no perd el nord de la dimensió personal, de l'encontre tu a tu amb Jesús ressuscitat. Tomàs tenia els seus arguments per a no assentir amb el que afirmaven la resta dels deixebles. Ell no ho havia vist i no estava disposat a creure, malgrat que això suposés ser apartat. Massa dur havia estat el cop del dia de Pasqua, també per a Tomàs. Sols l'encontre personal, íntim, amb el Ressuscitat podia canviar la inèrcia generada.

Aquest segon Diumenge de Pasqua, declarat per Sant Joan Pau II, Diumenge de la Divina Misericòrdia, ens recorda que "Déu és misericòrdia...i quan més gran és el pecador, tant més gran és el dret que té a la seva misericòrdia". Així de prop vol restar Ell, com es va atansar a la poca fe de Tomàs. Què no esperarem d'ell,, sigui quina sigui la nostra trajectòria vital o la nostra petita fe?

Tanmateix, considerar les constants vitals de la comunitat ens pot ajudar a una primera adhesió malgrat no haver vist encara tant d'aprop Jesús ressuscitat. Feliços nosaltres quan sigui així! Sense deixar d'aspirar a aquest encontre personal amb Crist que sostindrà tot avatar en endavant, petits, joves i adults són cridats a participar del reflex de l'amor de Déu en la comunitat familiar, parroquial o escolar. Arribarà un dia en què, com els samaritans, també direm que ara ja no creiem pel que altres diuen, sinó que nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és realment el salvador del món.(Jn 4, 42)

ETIQUETES
ALEGRIA AMOR SOLIDARITAT COMUNITAT